

sikre gennemførelsen af retten til at organisere sig, ligesom der om fornødent skal træffes foranstaltninger til at fremme en fuld udvikling og benyttelse af et organ for frivillige forhandlinger mellem arbejdsgivere eller arbejdsgiverorganisationer og arbejderorganisationer.

Det overlades til det enkelte lands lovgivning at træffe bestemmelser om, i hvilket omfang de ved konventionen hjemlede garantier finder anvendelse på de væbnede styrker og politiet, og det fastsættes, at *konventionen ikke omfatter offentlige tjenestemænd*, der er beskæftiget i statsadministrationen, og at den ikke på nogen måde skal fortolkes til skade for deres rettigheder eller stilling.

Da de i konventionen fastsatte principper for foreningsfrihed er anerkendt her i landet, vil Danmark kunne ratificere konventionen; en ratifikation vil *ikke nødvendiggøre ændring i dansk lovgivning*.

Konventionen er hidtil tiltrådt af 17 stater, herunder Storbritannien, Frankrig, Sverige, Finland, Island og Belgien, og er trådt i kraft den 18. juli 1951.

Forslaget til beslutning fremsattes på økonomi- og arbejdsministerens vegne af finansminister *Kampmann*, af hvis fremsættelsestale anføres:

„Denne konvention giver regler, som skal sikre arbejdernes ret til at danne fagforeninger, idet den foreskriver, at der på fyldestgørende måde skal træffes foranstaltninger til at forhindre, at arbejdere udelukkes fra beskæftigelse som følge af medlemsskab i fagforeninger eller deltagelse i fagforeningsvirksomhed. Desuden bestemmer konventionen, at både fagforeninger og arbejdsgiverforeninger på fyldestgørende måde skal beskyttes imod gensidig indblanding; f. eks. skal der skrives ind overfor oprettelse af fagforeninger, der økonomisk eller på anden måde beherskes af arbejdsgivere.

Disse principper følges allerede her i landet, og en dansk ratifikation af konventionen vil ikke gøre indførelse af ny lovgivning nødvendig. Konventionen må ses i sammenhæng med den konvention om foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig, som blev vedtaget på den internationale arbejdskonference i 1948, og som Danmark ratificerede i 1951, efter at rigsdagen ved beslutning af 15. marts 1951 havde givet sin tilslutning til ratifikationen.“

Forslaget mødte i folketinget tilslutning fra samtlige partier, omend *Søren Olesen* (DR) gjorde gældende, at den pågældende konvention ikke blot burde have sikret fri organisationsret, men også fri arbejdsret. I denne forbindelse pegede han på stillingen for